

No solament en les monarquies, l'exèrcit és un instrument opressor. Ho és, també en totes les Repúbliques burgeses, per més democràtiques que siguin

Lenin—Informe al 1er. Congrés de la I. C.

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

La petita burgesia preté fer-nos desconfiar de la solidaritat proletària internacional per tal de lligar el nostre esdevenidor a l'imperialisme democràtic

De la ratxa de claudicacions atorgades al reformisme i a la petita burgesia, cap, però, com aquesta: creure en el concurs solidari de les democràcies burgeses, en lloc d'esperar l'apoi i l'ajut de la classe treballadora d'arreu del món.

La tònica present de les consignes adoptades per organismes històricament revolucionaris, palesa fins a quin punt el reformisme ha assolit deslligar-nos de la resta dels explotats. Perdre la fe en la solidaritat de classe és renegar, inconscientment, de la pròpia classe, i, a fi de comptes, és unir la nostra sort als interessos de la burgesia democràtica.

«Què ha fet el proletariat internacional per ajudar-nos?» pregunten, maliciosament a cau d'orella, els petit burgesos.

La nostra resposta és crua: «més del que nosaltres mereixem!»

La classe treballadora, de la qual en som deudors en grau inestimable, portarà el seu apoi fins a l'abrandament quan es convencí que la nostra causa és la seva pròpia causa, que la nostra lluita no persegueix objectius estranys als seus interessos i que la nostra acció no cerca consolidar plataformes polítiques alienes a la necessitat i la voluntat proletàries.

Qui foren els aliats, els únics aliats de la Revolució Russa? Els treballadors de França, d'Anglaterra, d'arreu del món.

Qui foren els promotors de la insurrecció de la marina francesa, quan es disposava a bombardejar les costes del Mar Negre? I els que insubordinaren els batallons anglesos, a Calais, quan eren a punt d'embarcar-se camí de Petrograd? I els que, posaren en peu de guerra a milions i milions d'obres i camperols proclamant llur solidaritat amb els bolxevics?

Nosaltres, però, sembla que ens havem entossudit, de bell antuvi, a indisposar-nos amb la classe treballadora internacional, enganyant-la i enganyant-nos.

Si en lloc d'arrastrar-nos pels passadissos de la Societat de Nacions i de les Cancelleries democràtico-burgeses, proclamant, als quatre vents, que els feixistes volien atonyinar-nos no pas perquè fossim marxistes o anarquistes sinó perquè defensàvem la República del 14 d'abril; si en lloc de perdre el temps a Ginebra, al Foreign Office, al Quay d'Orsay, carriquejant que érem uns republicanets marca Ossorio i Gallardo, haguéssim enfilat el camí de la sinceritat en la consigna, explicant a la classe obrera internacional que l'epopeia espanyola no tenia altre objectiu que la d'esmicolar el règim d'opressió capitalista i instaurar la societat socialista, ben segur que, a hores d'ara, el concurs solidari que ens hauria prestat revestiria una eficàcia més positiva i més intensa.

L'error és ja de naixement. No tenim ni ombra de raó en lamentar-nos per la minsa col·laboració d'enllà les fronteres. Si en comptes d'un Govern burgès-reformista, el proletariat hagués assaltat el Poder; si en comptes d'una diplomàcia confusionista que afirmava, a dreta i sinistre, que lluitàvem per la democràcia, en general, haguéssim creat una varxa d'agitadors autènticament revolucionaris amb la missió concreta de cercar el contacte amb les masses explotades i no, amb els capitells de l'Estat, hauríem aconseguit posar en tensió la classe treballadora d'arreu del món en benefici nostre i de la Revolució Social.

República democràtico-burgesa. No. Socialisme

El 19 de Julio será para el proletariado español e internacional, no una fecha como cualquiera otra; el 19 de Julio, es el desenlace de una lucha largo tiempo sostenida entre dos fuerzas antagonicas: proletariado y burguesia.

Nuestra Revolución, viva, latente como una necesidad largo tiempo contenida, lejos de templarse con el adve-

nimiento de la república democrática, toma nuevos bríos; su radio de acción se ensancha; los trabajadores acuden en masa a sus organizaciones de clase. La lucha por la libertad total empieza.

Las grandes luchas del proletariado ibérico durante todos los bienes, económicas primero; insurreccionales (Segueix a la pàgina 2)

G U I O

El proletariat té la paraula...

El feixisme es manifesta arreu provocador. És que confia en una poderosa força sobre la qual apoiar-se? A França, per exemple, on hi ha un govern de Front Popular que manté la consigna de dissoldre lligues feixistes, considerant-les fora de la legalitat republicana, s'atreveix a manifestar-se tan insolentment que provoca la més enèrgica reacció de les masses obreres. La sang vessada a Clichy, a Versalles, a Asnières, n'és eloqüent testimoni. El proletariat francès sap respondre dignament als insults de la reacció feixista. S'ha batut heroicament contra aquesta i contra les forces coercitives al servei de la Democràcia burgesa, que sortien a amparar-la. Tot plegat s'ha reduït a un ferm propòsit, per part del govern, de dissoldre "de fet" les antigues "creus de foc". El crit de "Milícies obreres!" amb el qual saludaren des de les barricades al representant del comunisme oficial, veient-hi en ell un representant de la classe, fou traït pel propi líder i ofegat "de fet" pel Govern.

I és que el Govern del Front Popular només pot actuar "de fet"

Reformisme o deformisme?

—Té, avui em publiquen aquell article tan llarg.

—Quin?

—«Prous paraules, Actes!»

contra la classe treballadora. L'interessa per damunt de tot tenir contenta la burgesia; atrauere's el capitalisme. I està disposat a fer-li tota mena de concessions; fins a excusar-li actituds tan sospitoses com les darrerament adoptades.

L'estat democràtico-burgès. Vet aci un puntal del feixisme. Aquest, sap astutament aprofitar-se d'una

situació que si no és absolutament favorable, almenys si tendeix a afavorir-lo. I pugna encara per erigir-se en Poder, rebellant-se contra la indulgència atorgada.

L'únic belligerant enfront del feixisme és el proletariat.

Aquest té la paraula si vol exterminar-lo.

GRACIETA

El decret d'Ordre Públic

LA LLETRA

«Les forces de Seguretat Interior no podran pertànyer a cap Partit polític ni organització sindical.

Són, doncs, apolítiques».

LA REALITAT

«El periòdic «Seguridad Popular», portantveu oficials de les forces armades de l'Estat Antifeixista, coincideix amb «Mundo Obrero», amb «Ahor» i amb altres publicacions d'identica significació en la campanya contra el P.O.U.M.».

De «C.N.T.»

El P.O.U.M. proclamà, en temps oportú, que el pretès apoliticisme de les forces de Seguretat seria un mite. Apolític, al paper, era també l'antic Exèrcit. La realitat, més crua que la lletra de les lleis, ens demostrà que les «sales de Banderes» foren els cataus més virulents de la rebel·lia feixista.

Decretar l'apoliticisme, avui, és resuscitar la tràgica mentida que tan cara estem pagant.

Gran míting al local del P.O.U.M. de Palau

Dissabte, a dos quarts de nou de la nit:

PARLARAN:

ROSA BRUNSÓ, per les dones del P.O.U.M.

ANTONI FERRER, pel Secretari Agrari del P.O.U.M.

LLUIS COROMINES, per la J. C. I.

MIQUEL GAJOLÀ, pel C. Local del P.O.U.M.

Treballadors de Palau, no hi manqueu!

República democrática. No. Socialismo

(Ve de la pàgina 1)

y con un perfil bien definido después (Figols, Casas Viejas, Asturias, Cataluña). Son los grandes alabanzados de los hambrientos que se abren paso.

La fortaleza del explotador flaquea, amenaza ruina todo parece indicar que su fin está próximo. Después de fracasado el intento de cortar la marcha de la Revolución, con el asalto del poder en forma legal, por lo más negro de la reacción española, no quedaba más que un camino, el extrangulamiento violento y descarado del proletariado, fuerza motriz de la revolución. Con el consiguiente apartamiento de la pequeña burguesía del área política. El asalto de todos los órganos del Estado en forma violenta. Este es el verdadero significado del levantamiento fascista del 19 de Julio.

La burguesía española que se ha desarrollado bajo la sombra del señor feudal, y ha vivido bajo la tutela del imperialismo extranjero; ha sido incapaz de hacer su revolución cuando debía. Cuando ha despertado de su letargo, ha sido tarde; se ha encontrado con su competidor más fuerte y decidido que le ha disputado la dirección de los acontecimientos. Hasta la República del 14 de Abril, fué más obra del proletariado que de la burguesía.

Ante esta realidad que todo el mundo conoce, querer revivir un cuerpo que jamás tuvo vida propia, es un crimen.

La república democrática que preconizan los socialistas y comunistas oficiales, aún que intervinieran en su gobernación, a más de sus animadores formales, los anarquistas, adolecería de los mismos males que la que ya hemos vivido.

República democrática española. He ahí una frase que, sometida a un análisis gramatical, nos da como solución la misma que resulta de esta otra, república democrática francesa. En efecto, jamás la realidad política y social había estado más en consonancia con la gramática.

República democrática, no es ésta una frase sin sentido, a la cual se pueda manejar ora en beneficio de unos, ora en beneficio de otros. Es carne de la misma carne de un sistema de explotación. Es la forma política de dominación de una clase contra otra. Quien no lo cree así, o es un ignorante o un traidor.

Si estos razonamientos, un tanto teóricos, no fueran suficientes para demostrar el crimen que se comete el querer enmoldar en una república que, en manera alguna puede ser de los verdaderos trabajadores, todo el esfuerzo gigante que ha realizado y está realizando el proletariado ibérico. Bastará citar algunos hechos prácticos que no dan lugar a duda.

Fué el proletariado quien, en las jornadas históricas del 19, 20 i 21 de Julio, derramando torrentes de sangre, venció al fascismo en Cataluña. Levant-

te, Madrid, Bilbao y en todas partes donde no logró triunfar.

Fué el proletariado quien evitó que durante los primeros meses que siguieron al levantamiento militar fascista, que éste avanzara y conquistara para sí, todo el resto de España. Fueron los trabajadores que dejando las herramientas de trabajo, empuñaron el fusil, transformáronse en ejército combatiente para aplastar al ejército que hasta entonces había sido el ejército de la República.

Son los trabajadores hoy, después de ocho meses de guerra civil, los que mayores esfuerzos y sacrificios aportan a la lucha de los frentes de guerra.

Todo esto y mucho más sabe muy bien la clase obrera, y no se dejará ilusionar por el espejuelo de una república democrática más o menos hábilmente esgrimido, por los que pretenden desviarla.

En definitiva, la última palabra tendrá que pronunciarla el proletariado y estamos seguros que sabrá escoger el camino, que no puede ser otro que el que le marca la defensa de sus propios intereses de clase.

República. Sí, pero república por y para los que trabajan. Democracia. Sí, pero democracia para los obreros. En una palabra: Socialismo.

COMAS

15-3-37. Avanzadas del Flumen.

O amb la Revolució o contra la Revolució

En aquests temps de confusió i de reformisme-confusionista és bo llegir i rellegir les profecies de Jack London que operen com a sedan magnífic contra la febricitat actual i recorren el vel que pot obscurcir-se als nostres ulls els veritables mobils de feixistes, filofeixistes i adjacents reformistes.

En el fullot de L'ESPURNA d'avui s'hi pot llegir:

«La nostra resposta irà formulada amb xiulets d'obusos, esclataments de shrapuells, i amb crepitaments d'ametralladores. **Esmicolarem els vostres revolucionaris amb el nostre taló i us trepitjarem la cara. El món és nostre, en som els amos i restarà nostre.**»

Aquesta resposta no és el que pretén fer el feixisme?. Jack London no era un bruiot i no va poder endevinar el nom de feixisme, però amb la seva clarividència va preveure l'obra del feixisme i adhue la del reformisme.

Ara bé: davant d'aquesta definició tan justa i crua de l'acció **realitzada pel feixisme contra la revolució socialista**, que podem pensar dels reformistes que pretenen frenar i actuen activament contra la Revolució? Una sola cosa:

El que no està amb la Revolució està contra la Revolució.

NOTICIARI

Comunicat Oficial de guerra facilitat per la Comissaria de defensa de la nostra ciutat, a les dues de la tarda.

Sense novetat en el dia d'avui.

Girona, 20 de Març del 1937.

Vida del Partit

Concentració de la Joventut Comunista Ibèrica a Fontejau organitzat per l'Escola d'Oradors de la Secció gironina

Demà diumenge, 21, a la tarda, tindrà lloc la concentració de la Joventut Comunista Ibèrica a Fontejau.

Sortida del local: A les dues de la tarda.

Gimnàstica sueca.
Instrucció militar.
Sports.

Míting, on parlaran:

Amàlia Guiral, pels pioners.
Joan Castelló, per la J.C.I.

Mercè Julià, per la J. F.
Fermí Oliveres, per la Federació Estudiants Comunistes.

Gaspar Garcia, pel Comitè Local de la J.C.I.
Presidirà Ibars.

Es prega l'assistència de tots els companys del POUM, de la J.C.I. i dels pioners.

Visca el Comunisme i la Revolució Socialista!

Tots al míting

Tots els afiliats del P. O. U. M., J. C. I. i Secretariat Femení han d'assistir demà al GRANDIÓS MÍTING que el P.O.U.M. celebrarà a les deu al Gran Price de Barcelona.

A totes les seccions de la J. C. I. de la segona regió

Estimats camarades:

D'acord amb el Ple Intercomarcal del Partit, us demanem la constitució immediata de la secció de la Joventut Comunista Ibèrica, a la vostra localitat.

Al mateix temps, us preguem envieu una delegació al Ple Intercomarcal de la Joventut Comunista Ibèrica, que tindrà lloc el proper

Els bigotis de Blum

(Ve de la pàgina 4)

trenquen la pau i la tranquil·litat de la pàtria". No camarades parisencs. No són uns vulgars provocadors. Són els vostres enemics de classe, els nostres enemics. Són els que al redós de la democràcia preparen els quadres de lluita i treballen per llançar-se damunt vostre i aplastar-vos. Encara hi sou a temps. No n'hi ha prou de la dissolució dels partits feixistes. Extermini de tots els feixistes.

Si les paraules dels bigotis de Blum us fan dubtar, recordeu el catorze d'abril, el dinou de novembre de 1933, el sis d'octubre i el dinou de juliol.

M. GAYOLÀ

diumenge, a les 10 del matí sota el següent ordre del dia:

Organització.

Propaganda.

Assumptes generals.

Per la importància cabdal del Ple no hi manqueu.

Visca el Socialisme.

Visca la J. C. I.

El secretariat administratiu

Girona, 18 de Març del 1937

Secretariat administratiu i d'organització

S'avisava als afiliats que encara no han retirat el carnet definitiu (exceptuats els que estan al front) que tenen temps fins el 31 del corrent mes. En aquesta data seran baixa els que no ho hagin fet.

El Secretari, Joan Soler.

Al Sindicat d'E. Públics

Hem rebut unes invitacions del Sindicat d'Espectacles Públics per tal d'assistir dilluns a les proves d'uns nous aparells que permetran veure les imatges a la pantalla amb una quantitat més crescuda de llum i visualitat.

Agraim les invitacions i desitgem que aquestes proves tinguin tot l'èxit possible.

Comarcals

Desvalls

PREOCUPACIONS

Un carro vell i sense rodes, això podríem dir que és l'ajuntament del nostre poble. Lluny de posar a la pràctica allò que demana i exigeix la revolució, els homes que un dia foren elegits creient-los capços per donar el mínim d'esforç i empenyer la revolució endavant, s'han quedat pel camí. Llur preocupació és la mateixa dels homes del Municipi de l'època de Felip V, als quals els preocupava sols el cobrament dels consums del poble. Els homes que avui formen el municipi, no tenen altra preocupació que la del pressupost que dona vida al Municipi, lluny d'ells està el posar els ulls a la realitat i comprovar que han passat aquells temps i que estem en plena revolució. La tasca que avui hem de realitzar els nous municipis és crear treballs, cercant així els ingressos que han de vitalitzar els pressupostos.

Cal, companys, que toquem de peus a terra i cal que vosaltres que heu contret la responsabilitat de posar-vos a la davantera del Municipi, no permeteu amb la vostra actuació que els homes contrarrevolucionaris i burgesos us aplaudeixin dient-vos que el nostre Municipi és model de Municipis. Penseu que els aplaudiments d'avui seran les garrotades de demà i que vosaltres, junt amb els altres explotats, sereu les primeres víctimes de la mateixa vostra obra.

Companys del Municipi, penseu en la vostra responsabilitat i no

oblídeu sou la representació del poble revolucionari i que estem en plena revolució.

Locals

Conselleria Municipal de Proveïments

Aquesta Conselleria de Proveïments, fa avinent a tots aquells provistos de dos tarjes de racionament, com també els que l'han fajejat augmentant el número de familiars, que si no passen per aquestes oficines, Alvarez de Castro, i amb un termini de vuit dies a partir de la fecha de la seva rectificació, se li aplicaran les sancions dom a tal.

G. E. I. E. G.

CINEMA AMATEUR

Dilluns vinent, dia 22, aquesta secció presentarà en sessió de tarda a les 6'45 i de nit a les 10 en punt, un programa compost íntegrament per films realitzats en la seva totalitat pels elements d'aquesta secció. Amb aquest programa s'intenta fer una exposició global de tota l'obra realitzada fins avui. Naturalment hi constaran cintes que ja han sigut plasmades davant del públic altres vegades. Però això precisament, permetrà d'establir una interessant comparació amb els films «Matí de desembre» i «Contrallums». Aquest darrer reformat de tal manera, que en conjunt constitueix un film inèdit. No cal dir que aquestes vetllades no tenen cap relació de caràcter amb les «vetllades infantils» que vénen realitzant-se normalment cada dilluns.

Per l'Aldia s'ha fet pública la circular rebuda del Tinent Coronel cap de la caixa de Recluta número 29 referent a la incorporació de les lleves del 34 i 35.

No cal que es remarqui la importància d'aquesta circular i la necessitat de complimentar-se estrictament. Ningú ha d'oblidar que la lluita antifeixista és d'alliberament de totes les terres de la República i que solament acceptant íntegrament el deure que tot ciutadà té contret per defensar la seva terra invadida, podrà vencer-se el feixisme i la intervenció estrangera.

Tots els ciutadans compresos en les lleves del 34 i 35 deuran incorporar-se durant els dies assenyalats en la circular que la premsa local publicarà durant aquest dies.

Que no hi hagi ningú sense incorporar-se, puix que defugir el sen compliment és sabotjar la causa per la qual tots lluitem.

Girona, 20 de març de 1937.

A les onze d'aquest matí els ciutadans de Girona han pogut ésser espectadors d'unes acrobàcies genialment portades acap per un aviador que pilotava una caça lleial.

Aquest company ha fet gala d'una gran serenitat en realitzar el «looping» o vol invertit.

Les exhibicions les ha fet fora del cas urbà.

Ha estat atés al dispensari municipal pel metge Xavier Casadevall, el jove Josep Masanella Pujadas, de 15 anys, domiciliat al carrer de la Rutlla, 143; c'una ferida al muscle esquerra produïda per un gos que ja ha estat posat a observació.

Pere Narcís Valentí, domiciliat a Torre Gironella, fa a mans de l'alcaldia una gallina que se li va

no

collir a casa seva.

BARCELONA

Comunicat oficial del front d'Aragó

Barcelona (2 tarda). — El comunicat oficial facilitat aquest matí per la Conselleria de Defensa de la Generalitat diu així:

Subsector Pireneu: Una patrulla nostra ha efectuat una incursió a terres enemigues fent foc sobre grups facciosos causant-los dues baixes.

Sector Divisió Ascasso: Acció de l'artilleria enemiga sense conseqüències.

Atac enemig amb granades de mà a la Granja del Cuervo contraatacant les nostres forces i sufrin baixes els rebels.

S'ha passat a les nostres línies un soldat procedent del camp rebel.

Sector Divisió Durruti: L'enemic ha iniciat un potent atac sobre les posicions recentment conquistades per nosaltres ajudat per 2 bateries. Les nostres forces l'han refusat i l'han contraatacat assolint foragitar l'enemic i

agafant posicions que es troben a 800 metres endavant de les darrerament conquistades.

El gran miting de demà

Barcelona (2 tarda). — Hi ha un gran entusiasme a Barcelona i comarques catalanes per tal d'assistir demà al Gran Miting que el Partit Obrer d'Unificació Marxista celebrarà a les deu del matí al Gran Price.

Parlaran Wilebaldo Solano, Julià G. Gorkin i Andreu Nin. Presidirà Andrade.

El matí del President

Barcelona (2 tarda). — El president Companys ha passat el matí treballant al despatx de la presidència. Després s'ha traslladat al seu despatx oficial on ha celebrat algunes conferències amb delegacions de les comarques catalanes.

Terradelles, primer conseller, no tenia res a manifestar.

"El darrer objectiu del moviment planejat per l'alt comandament al sector de Guadalajara era prendre el poble de Brihuega i per a això era indispensable guanyar les alçàries que el dominen.

El poble està situat en una vall materialment bloquejada per unes alçàries que en una extensió d'un quilòmetre acusen cinc corbes de nivell, sense més camí d'avanç que el riu que ja està a poder nostre en la part del sud.

All migdia, l'artilleria magníficament emplaçada inicià un intens foc de prohibició i destrucció sobre els accessos possibles al poble amb gran precisió i eficàcia. L'artilleria facciosa intentà reduir els focs de la nostra i batre els punts d'ajut de nostres forces disposades a l'assalt.

Les brigades preparades per a l'operació es posaren en moviment gairebé al mateix temps, malgrat la pluja formidable en tot el sector, amb veritable esclat d'entusiasme.

L'operació es generalitzà i l'exèrcit italià tractà de subjectar les nostres forces als seus llocs de resistència, però no ho aconseguí amb tot i el dens foc desfermat per les seves màquines automàtiques.

L'avanç cap a les altures que dominen Brihuega l'iniciaren les nostres forces amb una valentia indescriptible. L'artilleria enemiga concentrà aleshores les seves forces a un i altre costat del poble, disparant amb veritable fúria, però no aconseguí contenir l'avanç: a dos quarts de tres de la tarda queien a poder nostre les altures del costat oest; als quinze minuts, la segona columna d'avanç encerclava el poblat pel nord.

Ocupades les altures, la nostra artilleria intensificà els seus focs, concentrats ja sobre el poble.

Agrupades novament les unitats que havien assolit ja les altures, es disposà l'assalt. L'enemic, en advertir que l'operació no es paralitzava, en el més gran desconcert, emprengué la fugida. Grups d'italians fugien cap al nord-oest sense moral ni comandament, en autèntica desbandada.

Les brigades que havien conquerit les altures de l'oest, baixaren cap a Brihuega com una allau, gairebé sense disparar el fusell. En aquests moments el combat tenia el màxim interès.

Una brigada de reserva avançà dues companyies en camions, que se situaren a les voreres del riu, a doscents metres del poble, amagades en un revolt.

L'artilleria enemiga, en un bombardeig furios, tractà de contenir una vegada més els atacants; però la felicitat intervenció dels nostres aviadors arribà en ajut de les nostres forces de terra i va desfer els propòsits del comandament invasor. També acudí l'aviació rebel que, com sempre, en els combats aeris, fou posada ràpidament en fugida. Un caça i un trimotor de bombardeig varen perdre els facciosos.

Entretant, les nostres tropes estrenyien el setge al poble i cobrien amb foc de metralladores tot el camí possible per a la fugida dels invasors. El desconcert a les files italianes era enorme. El foc dels nostres fusells i metralladores obrien veritables clars en les masses enfollides de combatents italians.

El material mòbil de l'enemic ha quedat completament abandonat, i a-

bans d'entrar a Brihuega, una brigada que actuava de falca en l'avanç entre altres dues s'apoderava de setanta camions magnífics.

El botí agafat a Brihuega i els seus voltants, resultava tan enorme que hi ha hagut necessitat de detenir l'avanç de les nostres forces per a retirar-lo vers la reraguarda.

Es va ordenar l'avanç de les companyies disposades per a entrar al poble, les cases del qual, en gran part, cremaven.

A dos quarts de deu de la nit Brihuega era nostre. Es trobaven ja a l'interior, a dita hora, les brigades que havien baixat des dels turons.

El nombre de baixes sofert per l'enemic ha estat, realment, extraordinari. Els morts abandonats passen de tres-cents.

En el camp fou recollit un tinent coronel italià, tan greument ferit que morí poc després.

Entre els cadàvers figura el d'un coronel. Tot fa suposar que el material de guerra que s'ha agafat dintre de Brihuega supera de molt les xifres fetes públiques anteriorment.

La resta del front es mantingué en actitud expectant.

Malgrat de la pluja intensa es combaté amb extrema decisió i tot el combat es portà a cap amb el mateix ritme heroic, sense que en cap moment s'advertís indecisió ni fatiga per part de les nostres heroiques forces.

El mateix cronista llança la iniciativa de crear la Medalla de la Defensa de Madrid per a premiar els herois d'aquesta nova guerra de la Independència, medalla que pogués concedir-se a les unitats que aquests dies s'estan fent creditors a una recompensa col·lectiva, ensems que es concedia al general Miaja la Gran Creu Llorejada de Madrid.

Manifestacions de Miaja

Madrid (4'15 tarda). — A darrera hora d'ahir nit el general Miaja rebé als periodistes i els manifestà que els facciosos en la seva fugida havien fet saltar el pont Massegosses, i que havien construït en el seu avanç.

Les forces lleials segueixen fortificant posicions.

Poble agafat als rebels

Madrid (4'15 tarda). — A mitja nit les forces del poble han entrat victorioses al poble de Navalpotro que es troba 27 quilòmetres al de Brihuega.

La notícia, però, no l'hem rebuda per conducte oficial sinó per telegrama directe del front.

Italians presoners a Madrid

Madrid (4'15 tarda). — Han arribat a Madrid els presoners italians que s'agafaren ahir en l'acció de Brihuega.

Com tots han fet manifestacions i han dit que s'havien embarcat com a voluntaris creient que els portaven a Etiòpia, però que foren enganyats i traslladats a Espanya.

Un d'ells ha dit que no eren militars sinó simples paisans. Fou molt gran la sensació que's sentiren a l'oïr la veu dels seus camarades que anteriorment es trobaven al nostre poder. Per això sentiren uns grans desitjos de passar-se als nostres rengles.

Ha dit que els oficials els vigilaven de nit i de dia i castigaven amb la pistola a qui intentava escapar-se.

També ha manifestat, (però ha estat rebut amb reserva per l'alt comandament), que en dos dies s'havien passat prop d'un miler de les files faccioses als nostres rengles.

Villaviciosa al nostre poder

Madrid (4'15 tarda). — A la Ciutat Universitària no hi ha hagut novetat aquest matí solament l'activitat del canó enemig i lleial.

Al sector de Guadalajara continua el brillant avanç de les forces lleials les quals han rebassat el quilòmetre 91 de la carretera de Saragossa.

Per la part de Brihuega a mig matí les forces del poble han entrat a la ciutat de Villaviciosa que feia alguns dies estava assetjada. A més han agafat algunes posicions que una elemental discreció ens fa callar els noms.

L'aviació enemiga ha donat mostra d'alguna activitat bombardejant les nostres línies sense causar grans destrosses.

En l'entrada a Brihuega d'ahir férem 60 presoners. Avui n'hem fet 11 tots ells, com pot suposar-se, de nacionalitat italiana.

Noves monedes de una peseta i de dues

València (4'15 tarda). — La Gasetta d'avui publica un decret mitjançant el qual el govern acunyarà en breu noves monedes de 1 pta. i de 2 ptes. per un valor de mil milions. Aquestes monedes tindran al revers un cap de dona i a l'altra la República Espanyola amb la quantitat a què equivalgui la moneda.

No seran acunyades amb plata sinó amb un'a aleació de metalls, malgrat haver-hi gran quantitat al Banc d'Espanya, ja que podrien exportar-se clandestinament.

La nostra aviació ha bombardejat algunes concentracions enemigues de Burgos retirant-se a Izara amb desordre els rebels.

ESTRANGER

Concentracions dispersades Burgos

Dimiteix el govern de Xile
Santiago de Xile, (4'15 tarda) El govern en la seva totalitat ha dimitit.

Curioses manifestacions

París (4'15 tarda). — Un oficial que assistí dilluns a la batalla de Guadalajara i vegé el resultat de la victòria ha dit que fou deguda al programa minucios d'atac realitzat per les tropes lleials.

Aquest oficial volà sobre el camp de batalla i pogué constatar que les tropes italianes anaven dirigides per oficials italians, ja que no admeteren ni alemanys ni espanyols. Els veterans italians volien demostrar que, no en va fou la seva victòria en terres abissínies. El resultat.

Solament hi havia de material alemany els avions, nous models Junkers de bombardeig monoplans bimotors i que poden portar una toina de bombes (1000 quilos) i desenrotllar una velocitat de 300 qm. hora. D'aquests aparells manifestà aquest oficial n'hi ha sis a Espanya. Tot l'altre material era italià.

TEATRE MUNICIPAL

Companyia de Comèdia Catalana
Vila-Davi

Avui Nit a les 10
La comèdia dramàtica en tres actes de l'escriptor català Lluís Elies

BARRIS BAIXOS

Demà diumenge - Tarda a les 5
Estrena del melodrama en tres actes i onze quadres del popular escriptor Salvador Bonavia

LA PRESÓ DE LES DONES

Demà diumenge - Nit a les 10
Estrena de la comèdia en tres actes original de Lluís Elies

MARITS PECADORS

MADRID

Hem arrabassat el quilòmetre 89 de la carretera d'Aragó

A les primeres hores de la nit arribaren a depassar el quilòmetre 89 de la carretera general d'Aragó, i deixaren neta de facciosos una gran zona de terreny.

Darrera de les nostres forces hi anaven els batallons de fortificacions, que es dedicaven a la seva tasca amb entusiasme i mestria.

Els canons de l'exèrcit popular no descansaren perquè dispararen els seus projectils d'una manera constant durant tota la jornada d'avui.

A diversos llocs, especialment a Brihuega, han estat recollits importants documents i veritables trofeus de guerra, entre ells una bandera del batalló anomenat Plumas Negras.

Després que les nostres forces descansaren uns moments, es llançaren a les operacions que potser en aquest moment continuen.

En altres sectors, a part del canoneig intens de les nostres bateries, a les posicions rebels, no hi hagué res de particular.

Al sector de Somosierra les nostres tropes han arribat a Villanueva, i han millorat notablement les seves posicions.

Castig a les línies de rera-guarda

Als sectors del Jarama, província d'Àvila i carretera de la Corona, les nostres bateries han castigat severament les línies de rera-guarda enemiga.

Res de nou als altres fronts, àdhuc a la Ciutat Universitària, on els nostres soldats han estat dedicats a treballs de fortificació.

Els italians convertiren l'església de Brihuega en un forti

Madrid, 20. — La lluita per tal de prendre Brihuega en alguns moments adquirí una gran duresa. Els italians, atrinxerats en alguns edificis, sobretot a l'església, volgueren contenir l'avanç de les nostres forces amb una quantitat ex-

traordinària d'armes automàtiques però no els serví de res. Les posicions enemigues foren preses per assalt i els italians que no caigueren morts o presoners iniciaren un precipitat replegament que tenia tots els caràcters d'una desbandada.

També foren molt durs els combats lliurats al matí, abans de prendre Brihuega. En algunes ocasions els nostres braus soldats es llançaren a l'assalt de les posicions defensades pels italians a la baioneta.

Les nostres avançadetes es troben mes amunt de Brihuega

Com ja és sabut les nostres forces no sols s'han apoderat de Brihuega, sinó que l'han ultrapassat. Els alts turons que s'alcen a la part posterior de l'esmentada població alcarrenya, també són de les forces republicanes; i en ells l'exèrcit popular ha col·locat les seves bateries amb les quals hostilitzen els italians, i no sols els impedeixen d'apropar-se, sinó que no els permeten cap mena de moviments.

Les avançadetes de l'exèrcit republicà han quedat instal·lades a Masegosa de Tajuña, més enllà de Gifuentes i Hiela més amunt de Brihuega.

També la cadena de poblets que hi ha entre les dues importants poblacions esmentades, ha estat degudament fortificada pels nostres soldats.

Fins a primera hora de la tarda, a tot aquest sector no hi ha hagut més que intens canoneig i lleuger paqueig des de les nostres avançadetes a les rebels.

A causa del mal temps, l'aviació no ha pogut volar.

Detalls de la presa de Brihuega per les forces republicanes

Madrid, 20. — Tots els diaris del matí remarquen la gran victòria de l'exèrcit popular en la presa de Brihuega i hi dediquen àmplies informacions.

El cronista de Guerra d'"El Socialista" refereix l'acció en la forma següent:

APLAZAMIENTOS SOSPECHOSOS

¿Por qué no se reconoce la División Lenin?

De todos los combatientes es conocida la estructuración que en el frente de Aragón se ha dado a las fuerzas que luchan contra el fascismo desde el primer momento. Se ha buscado la solución de dar forma militar orgánica a las Milicias antifascistas, a base de legalizar las Divisiones de tendencia. Así se ha estructurado las Divisiones Ascaso, Jubert, Durruti, Carlos Marx. Nosotros habríamos preferido que ya que se trata de organizar las fuerzas proletarias con una estructuración militar, no se hubiera persistido con la deficiente inicial de agruparlas según la tendencia política a que pertenecían. Habría sido mejor solución de cortar por lo sano el error inicial que ha llevado tantos conflictos y deficiencias, como consecuencia de las especulaciones y antagonismos de organización a organización. Esa habría sido la mejor solución para demostrar que se iba de buena fe y que pugnaba para dar una buena organización militar a las fuerzas militares. Puede verse, pues, que en este aspecto, nosotros llegamos hasta las últimas consecuencias y que planteamos la cuestión sinceramente.

Pero no ha sido así. A pesar de ello, nosotros reconocemos que la nueva organización por Divisiones representa un paso adelante, en comparación con la antigua organización por columnas y banderas, la mayoría de las veces, sin conexión las unas con las otras. Y ya que se ha puesto en práctica la formación de Divisiones de parcos por qué se ha postergado una organización política revolucionaria que por sus antecedentes, por su actuación revolucionaria en el frente, y por el esfuerzo y los sacrificios que ha puesto en la causa de vencer y aplastar al fascismo, merecía otro trato. Concretamente: ¿por qué no se reconoce en las altas esferas oficiales la constitución de nuestra División Lenin?

No podrá argumentarse que los mi-

licianos de la División Lenin, no hayan sido puestos a prueba. Todo lo contrario. Nuestros milicianos son de los que han demostrado más arrojo y valentía. Son de los que siempre han cumplido los objetivos que el Alto Mando ha señalado. Son, en definitiva, de los que se puede confiar en absoluto.

¿Por qué, pues, esta resistencia a legalizar la División Lenin?

¿Por qué de estos obstáculos, unas veces pasivos, otras veces muy activos para que la División Lenin del P. O. U. M. puede constituirse con la misma oficialidad que las otras Divisiones? Las objeciones que se nos hacen no tienen valor y son falsas. Unas veces nos dicen que en nuestra División no hay gente suficiente para constituir-la; otras, que no hay suficiente número de armas largas; otras, que no se dispone de la necesaria artillería para dotarla. Todo esto son argucias que caracterizan lo más podrido de la situación anterior. Nosotros afirmamos que en nuestra División hay suficiente número de hombres para formarla. Quizás somos más que otras Divisiones que ya han tenido el aval oficial. En cuanto a número de armas y artillería, si no hay suficiente, obligación del Alto Mando es facilitárnoslas. Pero mientras tanto este armamento no llega, esto no es motivo, para retrasar la constitución definitiva y oficial de nuestra División. Poco trabajo costará. A pesar de las resistencias y dificultades, nosotros, de una forma abnegada y callada, hemos ido llevando a cabo los trabajos conducentes a la mejor buena organización de la División Lenin. Estos trabajos han llegado a su fin. Nosotros afirmamos que nuestra División es la mejor organizada del frente. Hemos puesto nuestro empeño y nuestros amores en esta tarea. Toda nuestra voluntad ha sido en este sentido, a fin de demostrar a todos los que sabotean nuestra legaliza-

El Front de la Joventut Revolucionària, única esperança de la classe treballadora

Enmig del desconcert en què es revolquen les organitzacions dites responsables, cal destacar la posició claríssima i justa adoptada per la joventut revolucionària.

Quan el desgavell ideològic dels «madurs» sembla arribar a graus indescriptibles, els joves saben muntar una plataforma d'acció autènticament classista i saben realitzar-la.

En repassar la transigència vertical acceptada pel «grans» amb singular resignació en nom de la unitat en abstracte, (de la unitat per la unitat), sentim veritable esgarripança.

El tòpic de la unitat malentesa ens ha portat a un carreró sense sortida. En hem jugat el panís revolucionari. Creure que una vegada entesa, tida la guerra, reconquerirem fàcilment les posicions perdudes, (millor dit vergonyosament entregades) és somniar truites.

El nostre malaguanyat Maurin afirmava que totes les Revolucions tenien una hora, la seva hora, i el no aprofitar-la suposava no res menys que perdre la Revolució.

La nostra hora acaba d'esmunyir-se sense haver-la aprofitat. Podiem conquerir el Poder, i dissolguérem els Comitès Antifeixistes. Podiem convocar l'Assemblea d'Obrers, camperols i combatents, i havem ressuscitat el Parlament democràtic-burgès.

Podiem crear una Checa, i hem suprimit les Patrulles de Control. Podiem organitzar l'Exèrcit Roig, i ens entossudim a fer-ne un de Popular, neutral i apolític.

Podiem destruir l'aparell estatal de la burgesia, i ens hem desvetllat per reconstruir-lo i reforçar-lo.

Podiem apel·lar a la solidaritat de la classe treballadora internacional i ens hem dedicat a pidolar una gràcia d'apoi, a les Cancelleries de la democràtica-burguesa.

Podiem ésser l'eix de la Revolució Mundial, i fem oposicions a menxaires de l'imperialisme anglo-francès.

Podiem guanyar la guerra i fer la Revolució, i hem entregat la nostra sort a uns polítics la consigna dels quals es: «abans que fer la Revolució perdre la Guerra».

A través de la densa nuvolada que ofega el nostre pervindre, sols una esperança, una sola: el Front de la Joventut Revolucionària.

Sols el poder dels Soviets és capaç d'agermanar el proletariat amb les forces armades, a base d'entregar al poble treballador les armes arrancades a la burgesia, condició prèvia sense la qual és impossible el triomf del Socialisme.

Lenin. — Informe al 1.er Congrés de la I. C.

ció, que tenemos capacidad de organización y conocimientos técnicos suficientes para llevarla a cabo. Falta ahora solo la legalización oficial. ¿Que se espera?

Nosotros afirmamos categóricamente que la voluntad de todos los combatientes de nuestra División, es que ésta sea reconocida. En esto no transigiremos. Y mientras tanto, en espera que el Alto Mando decida con-

tido o tendencia, nosotros preguntamos proverbial retraso, nosotros continuamos adelante, con nuestra División organizada, y funcionando como si los obstáculos que se nos ponen delante, no existieran. Por esta voluntad férrea de realizar lo que nos proponemos, es lo que nos caracterizamos los milicianos del P. O. U. M. de todos los demás. ¡Y esta vez, tampoco defraudaremos!

Fulletó de L'Espurna 40. El Taló de Ferro

tret les urpes aquest vespre per a esclafar-vos. Ha dit que hi ha un milió i mig de revolucionaris als Estats Units; això és un fet. Ha dit que llur intenció és de llevar-nos el nostre govern, els nostres palaus i tota la nostra acomodament d'aurat; això és un altre fet. És cert, també, que un canvi, un gran canvi es prepara per a la societat; sortosament, però, podrà molt bé ésser un altre canvi que el previst per l'ós. L'ós ha dit que ens esclafarà. Doncs hé, senyors, si fossim nosaltres que esclaféssim l'ós?

L'údol gutural s'infla en l'immensitat del saló. D'un a altre es canviaren les marques d'aprovació i d'assegurança. Les cares havien pres una expressió decidida. Eren bé gent combativa.

Amb el seu aire fred i despassionat Mr. Wickson continuà:

«Però no és pas amb brunzinaments que podem esclafar l'ós. A l'ós cal perseguir-lo. A l'ós no se li respon amb paraules. Li

contestarem amb plom. Som nosaltres els que tenim el poder; ningú pot negar-ho. En virtut d'aquest mateix poder ens hi mantindrem.»

De sobte s'encarà amb l'Ernest. L'instant era dramàtic.

«Vet-aquí la nostra resposta. No tenim temps per a perdre per a discutir amb vós. Quan obrireu aquestes mans, de les quals n'elogieu tant la força, per a apropiari-vos dels nostres palaus i del nostre acomodament d'aurat, us farem veure què cosa és força. La nostra resposta irà formulada amb xiulets d'obusos, esclataments de shrapnells (1) i amb crepitaments d'ametralladores (2). Esmicolarem els vostres revolucionaris amb el nostre taló i us trepitjarem la cara. El món és nostre, en som els amos i restarà nostre. Pel que es refereix

(1) Shrapnell-bomba carregada amb bales que porta el nom del seu inventor. N. de Trad.

(2) La tendència d'aquesta idea és donada per la següent definició trasta del llibre *The Cynic's Ward Book*, publicat el 1906 i escrit per un tal Ambrose Bierce, misantrop provat: «Grape-shot (shrapnell). Argument que l'esdevindor prepara com a resposta a les exigències del socialisme americà.

à l'exèrcit del treball, de sempre ha viscut enfangat — i en dir això interpreto l'història tal com deu interpretar-se — i continuarà enfangat mentre jo i els meus i els que vindran després de nosaltres serem al poder. Aquí teniu el gran mot, el rei de tots els mots, el Poder! Ni Déu ni Diables sinó el Poder! Aquesta paraula gireu-la i regireu-la fins que us cogui a la llengüa: El Poder!»

— Sou l'únic que m'haveu respost, — digué tranquil·lament Ernest, — i és la única resposta que podia donar-se. El Poder! És això el que nosaltres, els de la classe obrera, prediquem. Ho sabem, i ho sabem per una experiència llarga i amarga, que no hi ha cap prec al dret, a la justícia i al sentit de humanitat que pugui enternir-vos. Els vostres cors son tan durs com els talons amb els quals trepitjeu la cara dels pobres. I és per això que emprenem la conquesta del poder, i és amb el poder dels nostres vots els dia de les eleccions que us prendrem el govern.

— I encara que obtingueu la majoria, una majoria aclaparadora, a les eleccions, interrompé Mr. Wickson, suposeu que ens refuseu a remetre-us el poder obtingut a les urnes?

«Ja hi hem pensat, i us contestarem amb plom. El poder, vos mateix l'haveu proclamat el rei dels mots. Molt bé! Serà una qüestió de força. El dia que haurem guanyat la victòria a l'escrutini, si us negueu a remetre'ns el govern us respondrem mot a mot i la nostra resposta serà formulada amb xiulets d'obusos, esclataments de shrapnells i amb crepitaments d'ametralladores.

«Sigui com sigui no ens podeu escapar. És cert que heu interpretat clarament la història. És cert que de sempre en l'història, el treball ha viscut enfangat. És igualment cert que hi continuarà vivint tant que vosaltres romandreu al poder, vós i els vostres i els que vindran després de vosaltres. Estic d'acord amb tot ço que heu dit. Completament d'acord. El poder és ar-

Els bigotis de Blum

Dos fets s'han produït gairebé simultàniament que han commogut tots els mitjans polítics i obrers. Els fets s'han produït en països antípodes. Països eminentment democràtics. Ens referim al míting antifeixista del Madison Square on hi han acudit prop de tres-centes persones i als sagnants fets de Clichy provocats pels «creus de foc» francesos.

El míting antifeixista d'Amèrica no ha produït encara víctimes, però a París hi ha de moment sis morts i més de trescents ferits.

Quan escrivim aquestes ratlles no sabem encara de quina manera han reaccionat els bigotis no intervencionistes de Lleó Blum. Diem això per què sospitem que el socialista Blum pensa pels bigotis, estil Clemenceau. A n'aquest li deien el Tigre i almenys va demostrar que sabia esgarripar. Però Blum, el Lleó, no ha fet encara honor al seu nom. Potser és un lleó dormit.

Els feixistes francesos han provocat als obrers, aquests han respost de manera adequada, ha intervingut la força pública, contra els obrers, naturalment, i s'ha entaulat un combat que ha durat sis hores. Hi ha hagut barricades, a rengues, banderes roges, etc., etc.

Els revolucionaris espanyols coneixem perfectament aquestes escaramuses. Coneixem això i el que vindrà després. En portem les costelles toves. Els revolucionaris espanyols sabem perfectament tot el que dóna de sí la democràcia. Qui no se n'ha enterat encara són els bigotis de Blum. Que ho preguntin al seu secretari Blumel a qui la democràcia se l'haurà posat malament.

Però nosaltres, que dels bigotis de Blum no n'esperem res de bó, confiem que el proletariat francès sabrà aprofitar les lliçons de la revolució espanyola, i plantejarà la qüestió des del punt de vista de lluita de classes. Thórez i Duclos ja han manifestat llur protesta contra «aquests provocadors que

(Segueix a la pàgina 2)